

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 624/2014
02.07.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Соње Павловић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Милом Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Т., због кривичног дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. В.Ј., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици 7К 823/10 од 23.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3416/13 од 17.03.2014. године, у седници већа одржаној дана 02.07.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., адв. В.Ј., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сремској Митровици 7К 823/10 од 23.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3416/13 од 17.03.2014.године у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тач.1) ЗКП док се у осталом делу захтев за заштиту законитости **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сремској Митровици 7К 823/10 од 23.05.2013. године, окривљени М.Т. оглашен је кривим због кривичног дела дела фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези става 1. и 2. Кривичног законика и изречена му је условна осуда тако што му је утврђена казна

затвора у трајању од шест месеци, која се неће извршити ако окривљени у року од три године од правноснажности пресуде не учини ново кривично дело, а обавезан је и да плати трошкове кривичног поступка о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 3416/13 од 17.03.2014. године, уважена је жалба ОЈТ Сремска Митровица и пресуда Основног суда у Сремској Митровици 7К 823/10 од 23.05.2013. године је преиначена у погледу одлуке о кривичној санкцији те је окривљени М.Т. осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца док је одбијена као неоснована жалба његовог браниоца.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног адв. В.Ј., због повреде закона из члана 439. тач. 1), тач. 2) и тач. 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев, укине нижестепене пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе или пак преиначи у погледу кривичне санкције и окривљеном уместо казне затвора изрекне условну осуду.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку ("Службени гласник РС" 72/11, 101/11, 121/12, 32/13 и 45/13) (у даљем тексту: ЗКП) и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета са одлукама против којих је захтев за заштиту законитости подигнут, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т., адв. В.Ј., у погледу повреде закона – члан 439. тач.1) ЗКП је неоснован док је у осталом делу недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да се у конкретном случају може радити о „делу малог значаја“ па тако суштински указује на овај основ искључења противправности те тако и постојања кривичног дела односно повреду закона из члана 439. тач.1) ЗКП. Ову повреду, односно основ искључења противправности дела сагледава у, по ставу одбране, кумулативној испуњености сва три услова, односно да је степен кривице низак „што произилази из специфичних пословних односа окривљеног и власника наводно оштећеног“, да штетне последице нису наступиле јер је оштећени искористио правну заштиту у извршном и парничном поступку а како штетних последица нема то није

неопходна ни друштвена осуда дела а посебно имајући у виду протек од више од осам година од извршења дела.

Изнети наводи у захтеву за заштиту законитости, по оцени Врховног касационог суда, нису основани.

Одредбом члана 18. Кривичног законика одређено је да „није кривично дело оно дело које, иако садржи обележја кривичног дела, представља дело малог значаја“ (став 1.) а да је дело „малог значаја ако је степен кривице учиниоца низак, ако су штетне последице одсутне или незнатне и ако општа сврха кривичних санкција не захтева изрицање кривичне санкције“ (став 2.) те да се „одредбе ст. 1. и 2. овог члана могу применити на кривична дела за која је прописана казна затвора до пет година или новчана казна“ (став 3.).

У конкретном случају, кривично дело за које је окривљени Т. оптужен и осуђен (фалсификовање службене исправе из члана 357. став 3. у вези 2. и 1. Кривичног законика) имајући у виду висину запређене казне, испуњава општи услов из става 3. члана 18. КЗ. Међутим, имајући у виду опис радње извршења кривичног дела, остала три неопходна услова нису испуњена. Тако, степен кривице у конкретном случају није „низак“ него је, имајући у виду степеновање кривице на два нехатна и два умишљајна облика, извесно највиши а у виду директног умишљаја. Надаље, није испуњен ни услов у погледу незнатности или одсутности штетних последица. О испуњености овог услова, у погледу одсутности штетних последица, може се говорити уколико је реч између осталог о покушају кривичног дела, а у конкретном случају, како то и произилази из списка предмета, окривљени је сачинио лажне службене исправе које је и употребио у служби као истините те је дело самим тим свршено и за исто је и оглашен кривим па нема сумње да су наступиле, свакако знатне, штетне последице угрожавања сигурности правног саобраћаја као његовог заштитног објекта. При томе, није од значаја то што посебне штетне последице нису наступиле и по оштећеног јер је овај, по ставу одбране, „искористио правну заштиту у извршном и парничном поступку“. Наиме, питање незнатности или одсутности штетних последица, суд ће ценити са становишта угрожености или степена повређивања заштитног добра, а не само правног интереса оштећеног да се утврди постојање штетних последица од кривично-правних радњи окривљеног. И на крају, имајући у виду управо и о ком кривичном делу се ради, степену кривице и интензитета штетних последица по заштитни објекат дела, нема сумње да општа сврха кривичних санкција, односно „сузбијање дела којима се повређују или угрожавају вредности заштићене кривичним законодавством“ захтевају изрицање кривичне санкције у конкретном случају те тако није испуњен ни трећи наведени неопходни услов из члана 18. став 2. КЗ. На исто нема утицаја чињеница што је од извршења дела протекло „више од осам година“ како се то неосновано истиче у захтеву за заштиту законитости.

Када се захтев за заштиту законитости подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП) окривљени преко свог браниоца а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

Обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1) ЗКП) подразумева не само формално означавање о којој повреди закона из члана 485. став 4. ЗКП се ради већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају бранилац окривљеног М.Т. адв. В.Ј. у осталом делу захтева навођењем као разлога за подношење захтева да је „у правноснажној одлуци погрешно примењен закон“ а што би представљало повреду закона из члана 439. тач.2) ЗКП и да је Апелациони суд у Новом Саду у својој одлуци починио повреду закона из члана 439. тач.3) ЗКП јер је погрешно применио одредбу члана 54. став 1. КЗ тако што је „превелики значај дао ранијој осуђиваности окривљеног а да при том није узео у обзир да је од извршења кривичног дела протекло више од осам година“, само формално означава повреде закона из члана 485. став 4. ЗКП-а - због којих је подношење захтева дозвољено али у поднетом захтеву указује на неправилност и непотпуност утврђеног чињеничног стања од значаја за одмеравање казне што све, по оцени Врховног касационог суда, не представља разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а, због повреде закона, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Имајући у виду да су у овом делу поднетог захтева само формално означене повреде закона (одредба члана 439. тач.2) и тач.3) ЗКП) због којих је подношење захтева дозвољено, а да се у суштини указује на недозвољене разлоге за подношење захтева, Врховни касациони суд је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Т. адв. В.Ј. у овом делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, одбацио као недозвољен.

Налазећи, из изнетих разлога, да побијаним правноснажним пресудама није учињена повреда закона из члана 439. тач. 1) ЗКП, на коју се указује у захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, а да је захтев у односу на повреду закона из члана 439. тач.2) и 3) ЗКП недозвољен, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП-а, и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Мила Ристић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р